

UBRIS

We know

books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AREND, NICOLE

Vamps : Academia vampirilor / Nicole Arend. - București :
Bookzone, 2024

ISBN 978-630-305-305-9

821.111

Traducător: **Valentina Georgescu**

Redactor: **Mihaela Savu**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

VAMPS. FRESH BLOOD

Copyright © 2022 Nicole Arend

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

A CBS Company

All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

NICOLE AREND

VAMPS

ACADEMIA VAMPIRILOR

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

I

Sânge tânăr

Într-o vale de pe crestele munților Alpi, se află satul Arnes. Piscuri semețe acoperite de zăpadă se înalță deasupra pâlcului de case din lemn, blocând pătrunderea razelor de soare pe timpul iernii, și astfel făcându-l prea rece și întunecos pentru a fi o stațiune de schi renumită.

La 17.30, în prima zi a lui noiembrie, era deja întuneric beznă. Strălucirea caldă a stâlpilor de iluminat și ghirlandele festive de pe strada principală erau unicele surse de lumină. Vechea prăvălie a satului era închisă. Biserica albă, rece și pustie. Obloanele verde decolorat care decorau fiecare cabană erau bine închise. În ciuda coronițelor vesele de Crăciun, fiecare ușă era ferecată.

Nici țipenie de om cât vedeai cu ochii. Un strat gros de zăpadă acoperea ca o pătură tot satul, iar liniștea era apăsătoare. Până și stropii fini ai cascadei, ce curgea de obicei pe versantul estic al muntelui, încetaseră – înghețați trecător în timp.

Huruitul gutural al unui motor puternic tulbură liniștea și, câteva secunde mai târziu, un Lamborghini Urus de un roșu strălucitor apăru în mare viteză pe străzile înghețate, derapând și oprindu-se în piața centrală. Portiera pasagerului se deschise și o fată mlădioasă coborî. Părul blond-argintiu i se revărsa lucios și fără cusur pe spate. Era îmbrăcată scump, în jeanși albi strâmți, o vestă groasă din blană artificială și cizme asortate înalte până la genunchi.

Cercetă strada cu o privire albastră pătrunzătoare, ca de gheață.

— Serios, asta-i locul? exclamă.

Un bărbat înalt și chipeș, care nu părea suficient de bătrân ca să-i fie tată, coborî de pe cealaltă parte.

— La ce te așteptai, Celeste? mormăi el. Doar te-am avertizat.

— Mă gândeam la ceva ciudat, dar sofisticat – precum Gstaad.

— Mult prea aglomerat, răspunse tatăl ei. Date fiind cerințele noastre *speciale*, locul asta este perfect.

Ceva mai departe, Dillon Halloran era neplăcut de conștient că se aflau aproape de destinație. Pe frunte îi apăruă câteva broboane de sudoare. El și tatăl lui, Gabriel, urcaseră prin valea îngustă într-o sanie trasă de opt câini husky. După șase kilometri, unul dintre câini își rupsese hamul, dar, în ciuda eforturilor lui Dillon, asta nu le încurcase călătoria, ci doar îi întârziase o jumătate de oră.

Acum, la capătul îndepărtat al satului, cu mult înainte ca stâlpii de iluminat să se vadă, câinii începură să încetinească, apoi se opriră de tot, forțându-l pe Gabriel să frâneze brusc. Haïta rămase nemișcată, cu ochii așintiți spre satul din depărtare, apoi, toți deodată scoaseră la unison un urlet prelung. Dillon se aplecă spre tatăl lui, făcând semn spre câinii agitați.

— Asta-i ciudat, tată. De parcă ar ști că ceva nu-i în regulă aici.

Gabriel cunoștea animalele și știa să se încreadă în instinctele lor. În aer plutea un sentiment de nesiguranță, iar Dillon observă cum încerca să nu cadă pradă dorinței de a întoarce câinii și a pleca de acolo cât mai repede.

În timp ce aburul din nările animalelor se ridica precum un nor în jurul lor, Dillon se întoarse spre Gabriel.

— Nu vreau să merg. Te rog, nu mă obliga să merg, îl imploră el.

Gabriel oftă.

— Dillon, am mai avut discuția asta. I-am promis mamei tale că imediat ce împlinești optsprezece ani...

— De ce ești atât de disperat să-ți ții promisiunea față de o femeie căreia nici măcar nu i-a păsat suficient cât să rămână cu noi, tată?

— Ți-am spus – e complicat. A plecat să te protejeze pe tine, iar eu trebuie să-mi țin promisiunea față de ea.

— Să mă protejeze? se răsti Dillon. Să mă protejeze de ce, mai exact?

— De-asta trebuie să mergi. Trebuie să afli cine ești și să cunoști lumea din care vine mama ta.

Dillon scutură nervos din cap.

— Ei nu i-a păsat de lumea mea – mie de ce mi-ar păsa de a ei?

— Nu poți schimba cine ești. Uite, n-avem timp de discuții acum. Ai întârziat deja.

— Haide, măi tată, nimic din toate astea nu are noimă. N-am putea să ne întoarcem pur și simplu și să plecăm acasă?

Gabriel nu mai spuse nimic, dar îl strânse pe Dillon tare în brațe.

— Te-am ocrotit toată viața ta, fiule. Dar nu o mai pot face. Și cred că, în adâncul sufletului tău, știi deja asta.

Gabriel se uită din nou la ceas.

— Trebuie să pleci. Trebuie să afli cine ești. Dar ține minte, Dillon – Gabriel arată cu degetul spre pieptul băiatului, lovind în zona inimii în timp ce vorbește –, asta... asta ne face ceea ce suntem.

Îl trase pe Dillon mai aproape și își scoase de la gât un lăntșor vechi. Ciudata piatră roșie din centrul pandantivului triunghiular sclipi în lumina lunii.

— Poartă-l cu mândrie, fiule. Înseamnă mult pentru mine. A fost al mamei tale, dar ea a vrut să ți-l dau ție. Poartă-l mereu și, indiferent ce se va întâmpla acolo, niciodată...

Glasul i se frânse și trebui să și-l dreagă.

— Niciodată să nu-ți pierzi curajul.

Nu avea timp să examineze medalionul acum. Era greu să-și țină în frâu emoțiile, așa că îl băgă sub gulerul hanoracului, simțindu-l greu pe piept, chiar deasupra inimii. După o ultimă îmbrățișare, se smulse din brațele tatălui. Cu ochii înlăcrimați, își legă șireturile rachelor de zăpadă pe care i le făcuse Gabriel în Irlanda. Clipi furios și începu să calce prin zăpadă, neîndrăznind să privească înapoi. După o pauză, își auzi tatăl fluierându-și câinii, care începură să latre agitați în timp ce el întoarse sania și porniră pe drumul pe care veniseră.

Era atât de adâncit în gânduri, că nu auzi cele două snowmobile decât atunci când ajunseră aproape lângă el. Înjură tare și se aruncă într-o parte când unul dintre șoferi urlă ceva la el, viră brusc și trecu în mare viteză mai departe.

La auzul snowmobilelor apropiindu-se în viteză dinspre sud, Celeste și tatăl ei se întoarseră cu viteza luminii. În doar câteva minute, apăru primul, țâșni dintre brazi și ateriză într-un cerc strălucitor, ridicând un nor de zăpadă și gheață în urma lui. Băiatul superb de pe el opri motorul și, cu grația unui atlet înăscut, descălecă dintr-un singur salt înalt. Ochii lui căprui străluceau de bucuria cursei, și își scutură zăpada din părul negru. O remarcă pe Celeste și, străduindu-se să nu se holbeze la ea și amintindu-și manierele, întinse mâna către tatăl ei și se prezentă.

— Bună seara, eu sunt Ace. Mă bucur să vă cunosc, domnule.

Tatăl lui Celeste îl studie cu răceală înainte să-i răspundă, ignorându-i mâna întinsă.

— Eu sunt Eric Torstensson, iar aceasta este fiica mea, Celeste.

Ace privi fascinat chipul ei fără cusur.

— Mă bucur enorm să te cunosc, spuse cu un accent american dezinvolt.

Celeste, evident obișnuită să-i cadă toată lumea la picioare, zâmbi grațios.

— Frumoasă intrare.

Ace își trecu mâna prin modernul breton lung.

— Mda, păi, locul ăsta este destul de izolat. Ai mei au trebuit să rămână în Florida să rezolve niște chestii de ultimă oră, așa că m-am gândit să mă și distrez puțin cu această ocazie.

Cei doi localnici de pe cel de-al doilea snowmobil descărcaseră rapid un cufar și o geantă de voiaj din piele dintr-o sanie atașată ca remorcă. Fără să se oprească să-și ia la revedere, ambalară motoarele și plecară în viteză, făcând, în graba lor, salturi înalte peste denivelările înzăpezite.

— Nu-mi dau seama de ce nu au vrut să rămână, spuse Ace, râzând.

Celeste chicoti, dezvăluind niște dinți albi perfecți, ușor ascuțiți, și se apropie mai mult de Lamborghini când două mașini de teren Mercedes G cu luminile stinse și un Aston Martin DBX se apropiară la ralanti. Pe capotele Mercedesurilor fluturau steaguri românești și un șofer înconjură în grabă prima mașină ca să deschidă portiera din spate. Din a doua mașină săriră niște gărzi de corp când un băiat cu siluetă delicată și păr ca pana corbului, îmbrăcat într-un palton negru de lână, își coborî picioarele lungi de pe bancheta din spate.

— Bram Dănești, anunță el într-o engleză cu un ușor accent, aruncându-le o privire oarecum trufașă și, spre deosebire de Ace, reușind să nu arate nici urmă de interes față de frumusețea lui Celeste.

— Ah, Bram, tu trebuie să fii fiul lui Alexandru. Tatăl tău este aici? Întrebă cel al lui Celeste. Trebuie să vorbesc urgent cu el.

Spunând asta, se duse să stea de vorbă cu bărbatul impresionant, dar intimidant, care coborâse de pe cealaltă parte a Mercedesului.

Bram se întoarse către Celeste.

— Știi, probabil, că tatăl meu a fost ales să-și conducă promoția timp de trei ani consecutiv. Mă aștept să calc pe urmele lui.

Celeste nici nu clipi.

— Și eu mă bucur să te cunosc.

Bram miji ușor ochii.

— Cred că vei descoperi că sunt un concurent puternic, continuă ea cu o atitudine rece.

Bram râse.

— Vom trăi și vom vedea.

Ace făcu un pas în față, cu mâna întinsă.

— Bună, Ace Ellison.

Bram își luă cu greu ochii de la Celeste, ignorând, de asemenea, mâna lui Ace.

— Ah, tu ești moștenitorul sucului de portocale.

Chipul perfect cizelat al lui Ace nu trădă niciun pic de iritare ca reacție la tonul ironic.

— Exact, tata și-a clădit întregul imperiu din producerea sucului de portocale. El îmi spune că, până și în lumea noastră, prea multe privilegiiucid ambiția. Unul dintre motivele pentru care am venit singur aici, spuse, uitându-se la cele două limuzine Mercedes și la gărzile de corp.

Maxilarul lui Bram se încleștă. Fu pe punctul să dea o replică, însă Celeste i-o luă înainte.

— Ei bine, *el* pare interesant...

Un băiat excepțional de înalt și de musculos se apropie de ei. Era îmbrăcat doar într-un tricou lejer și blugi și părea să nu-i pese deloc de frig. Bicepsii lui imenși fremătară când își aruncă geanta pe umăr. Părul îi era răsucit în șuvițe fine prinse într-o bogată coadă de cal ce-i aluneca pe spinare. Un pandantiv dintr-o monedă antică de aur îi strălucea la gât. Preț de o secundă, Celeste, Ace și Bram se holbară la el.

— Salut, tuturor, eu sunt Jeremiah, se prezentă tânărul, netulburat.

Avea un glas grav și melodios, cu un ușor accent caraibian.

Celeste fu prima care își veni în fire și, dându-și pletele pe după un umăr, îi zâmbi.

— Bună, eu sunt Celeste.

Jeremiah îi zâmbi dezinvolt.

— Celeste, draguț nume.

— Mulțumesc, spuse ea și arătă înspre tatăl ei, care era prins într-o discuție cu cel al lui Bram. A fost numele mamei tatălui meu. Vii de departe?

— Locuiesc nu departe de Montego Bay, așa că, la o aruncătură de băț peste Atlantic, presupun.

Duduitul puternic al unui elicopter negru elegant ivindu-se de după munți tulbură liniștea din vale. Când se îndreptă în jos și începu să coboare, Celeste tresări și își acoperi urechile sensibile cu o pereche de căști căptușite cu blăniță. Luminile puternice pentru aterizare inundară vechiul patinoar în aer liber și, pe măsură ce elicopterul se apropia de sol, palele elicei creară un viscol temporar. Din vârtejul de zăpadă învolburată și lumină puternică, apărură un băiat și o fată și, aplecându-se ca să evite palele, săriră cu grație de ghepard peste gheața acoperită cu omăt și se îndreptară spre grup.

De aproape, băiatul părea să aibă un trup de atlet. Avea păr blond tuns scurt și o impresionantă colecție de tatuaje. Strigă tare ca să acopere zgomotul motorului:

— Eu sunt Aron și ea este sora mea geamănă, Ásta. Venim tocmai din Islanda și ne bucurăm să vă cunoaștem.

Ásta numai încântată nu părea și-și clătină părul tuns bob scurt, semn că fratele ei o enerva. Deasupra pomeților ascuțiți ca două lame, viclenii ei ochi verzi cântăriră uluitoarea frumusețe rece a lui Celeste.

Dillon încă se chinuia să răzbată prin ninsoare ca să ajungă în sat. Când se aruncase din calea snowmobilelor, una dintre legăturile rachetei de zăpadă din piciorul stâng plesnise. O legase la loc cât de bine putuse, dar înaintarea îi fusese dureros încetinită. Vederea elegantului elicopter negru trecând pe deasupra îi spori enervarea, iar sudoarea începu să i se prelingă pe față când se chinui să-și scoată din nou piciorul stâng din zăpadă.

În cele din urmă, ajunse la șoseaua principală care ducea în sat și putu să-și scoată rachetele de zăpadă. Abia se puse în mișcare din nou, că un Ferrari FF apăru din curbă, trecu vâjâind pe lângă el și se făcu nevăzut.

— Doamne ferește, bâigui el. Cine naiba sunt oamenii ăștia?

Autoturismul Ferrari opri cu scârțâit de roți în fața celorlalte mașini și un băiat imoral de frumos alunecă de pe scaunul imposibil de jos. Avea statura scundă și zveltă a unui șofer de curse și arăta la fel de spectaculos cu ochii lui oblici neastâmpărați, cerceul cu diamant și părul negru, ondulat. Se îndreptă direct spre grup, cu jacheta de piele aruncată pe un umăr, și aproape îi asfixie cu mirosul de apă de colonie. Cu un zâmbet răpitor adresat celor două fete, se prezentă ca fiind Angelo da Silva, fiul faimosului jucător de polo internațional, Seve da Silva.

Teșiră scânteii când el și Ásta se priviră în ochi.

— Încântată să te cunosc, Angelo, chicoti ea, privindu-l printre genele extrem de rimelate.

O tânără nigeriană mlădioasă și extraordinar de frumoasă, care sosise în același timp cu elicopterul, stătea ceva mai departe de grupul de adolescenți entuziasmați. Părinții ei ușor de recunoscut, doi oameni de știință celebri, erau angajați într-o conversație cu ceilalți părinți. Își lăsă capul în jos și se uită la picioare, făcând modele în zăpadă cu vârful cizmei.

Ace era pe cale să o cheme lângă ei, dar atenția îi fu distrasă de Dillon, care, îmbrăcat într-un pulover de lână ponosit, venea pe strada principală cu un rucsac și rachetele de zăpadă în spinare.

— Hristoase, ăla-i idiotul pe care aproape l-am lovit în vale, exclamă el. Ce caută aici?

Inima lui Dillon începu să bată mai repede când se apropie de grup. Nu mai văzuse niciodată un asemenea grup de oameni superbi și intimidanți. Ce-o fi fost în mintea lui taică-su?

Își înfrânse imboldul de-a face stânga-mprejur și a fugi înapoi pe unde venise și, neștiind cine era șeful, se adresă atât adolescenților, cât și micului grup de părinți.

— Mă scuzați că am întârziat, am întâmpinat niște greutăți pe drum.

Toți ochii se întoarseră spre el.

— Eu sunt Dillon Halloran, adăugă el emoționat.

Băiatul pe care îl zărise trecând ca săgeata pe lângă el în luxosul automobil Ferrari se apropie, mijind ochii, părând gata să sară pe el și să-l sfășie de viu.

— Ce face ăsta aici? șuieră el printre dinți.

— Mi s-a spus că acesta este locul de întâlnire, zise Dillon, rămânând neclintit, dar simțindu-și inima bătând să-i sară din piept.

— Calm, Angelo! șuieră fata cu înfățișare dură de lângă el, încercând zadarnic să-l tragă înapoi.

Unul dintre băieții înalți și chipeși din grupul principal rupse tăcerea.

— Rachete de zăpadă? Am crezut că nu mai sunt la modă din secolul al XVIII-lea! glumi el.

Dillon își mișcă stânjenit picioarele, dar ridică bărbia și îl privi în ochi.

— Tata mi le-a făcut, cu mâinile lui. Și m-au ajutat să ajung până aici, nu?

— Oh, mă scuzi... Dillon ai spus? Eu sunt Ace. Foarte tare taică-tu. Mi-ar fi plăcut să am și eu așa ceva în loc de snowmobil, spuse mucalit.

Expresia de pe chipul lui Ace era atât de calmă, că Dillon nu fu sigur dacă îl lua peste picior sau nu.

— Mda, snowmobilele alea par cam greu de condus, spuse Dillon, ridicând din umeri.

Cum majoritatea celorlalți continuau să se holbeze, iar el nu era prea sigur de protocol, Dillon se apropie de frumoasa fată care stătea deoparte și părea mai puțin intimidantă decât ceilalți.

— Bună, eu sunt Dillon.

Când se uită la el cu ochii ei mari și căprui, o asemui cu o căprioară gata să fugă înapoi la adăpostul codrului.

— Știu, tocmai ai spus, răspunse ea.

— Doamne, scuze, mormăi el, simțindu-se cel mai mare idiot.

În mod evident, fata nu era atât de timidă pe cât părea.

Părând că i se face milă de el, spuse:

— Eu sunt Sade. Ce mai intrare ți-ai făcut!

— Mă bucur să te cunosc, Sade. Se întâmplă să știi de ce se holbează toți la mine așa – sau care-i problema lui? Întrebă el, arătând cu capul înspre Angelo, care, din ferire, fusese distras și se lăuda acum celorlalți cu Ferrariul lui.

— Chiar nu știi? Întrebă Sade.

— Serios, nu. Nu-i din cauza hainelor, este?

— Păi, n-aș vrea să fiu nepoliticoasă – spuse ea și începu să se joace cu o brățară de aur –, dar arăți – cum să spun eu – *diferit*. Dacă te uiți bine, niciunul dintre noi, indiferent de culoarea pielii, nu se schimbă vreodată.

— Ce vrei să spui? Ce-i cu pielea mea?

— Păi, scuze, dar arăți ca și cum ți-ar fi cald și transpiri – ești roșu în obraji.

Își dădu jenat buclele negre și încâlcite pe spate și privi împrejur la cei din grup. Așa era. În ciuda frigului, toată lumea arăta înfricoșător de perfect. Nici măcar o persoană nu avea nasul roșu, iar pielea le era atât de întinsă și de uniformă, că părea lipsită de pori și parcă cioplită în marmură.

— Și am auzit cu toții asta, adăugă ea, arătând cu degetul spre inima lui.

— Oh, păi, ce să zic, mă scuzați că respir! exclamă el.

— Sst! șopti ea, privind agitată împrejur.

— Îi știi pe toți de aici?

— Nu chiar, dar cred că blonda înaltă este Celeste. L-ai cunoscut deja pe Ace – se pare că el și-a însușit deja rolul de glumeț al grupului. Asta și Aron sunt gemenii islandezi. Ea i-a distras atenția de la tine lui Angelo, tipul cu Ferrari. Brunetul morocănos este Bram, iar ăla înalt și fermecător este Jeremiah.

— Oh, nemaipomenit, se pare că o să mă integrez fără probleme... ca mascotă a grupului, glumi el și fu răsplătit de Sade cu un zâmbet care-i luminează toată fața.

Un foșnet ușor le distrase atenția, și ridicară amândoi privirile. Un șoim călător și un corb planară pe deasupra capetelor lor, aterizând grațios în centrul pieței orașului. Se transformară imediat într-o supranatural de frumoasă femeie și un bărbat cu înfățișase aspră și o barbă neagră lucioasă.

Întregul grup fu străbătut de exclamații de uluire. Dillon, care se holba cu gura căscată, bănuie că femeia trebuia să fie directoarea. O directoare care tocmai se întrupase dintr-o pasăre. Clătină din cap, neputând să-și creadă ochilor, însă, când sfredelitori ei ochi de un verde-smarald alunecară înspre el, Dillon simți un amestec de adorație și teroare.

Deși femeia părea mică pe lângă adolescenții din jurul ei, radia putere și siguranță. O capă cu glugă dintr-o delicată stofă de lână îi acoperea doar parțial bucele roșcate dese ce-i ajungeau până la brâu și pielea perfectă de porțelan. O rochie de catifea stacojie, aceeași culoare ca a buzelor ei, îmbrăca o siluetă de clepsidră, pusă în valoare de un lăntuș filigranat din aur prins în jurul taliei.

— Bine ați venit la Arnes și felicitări.

Glasul ei era grav și melodios.

— Eu sunt Madame Dupledge, directoarea celei mai vechi și mai de seamă academii a vampirilor din lume: *Vampire Academiae ad Meritum, Peritia et Scientia*. Cunoscută în mod obișnuit drept VAMPS, este sinonimă cu excelența, abilitățile și cunoștințele. Vă veți alătura grupului de elită al celor care și-au desăvârșit educația aici și au plecat să facă lucruri mărețe în toată lumea. Sper că veți profita de șederea voastră aici și, cu timpul, vă veți descoperi propriul potențial.

Dillon se uită pe furiș la ceilalți în timp ce Madame Dupledge vorbea. Ace, Bram și Celeste păreau determinați. Așa dădu ochii peste cap, iar Angelo îi zâmbi.

— Acesta, continuă directoarea, arătând înspre bărbatul de lângă ea, este domnul Hunt.

Bărbosul, care purta o elegantă jachetă neagră de schi, făcu o plecăciune, însă fără a schița vreun zâmbet.

— El este directorul nostru adjunct și vă va da informații despre următoarea etapă a călătoriei. Locul în care se află VAMPS este un secret extrem de bine păzit. Încercăm să reducem călătoriile către și dinspre academie pe cât posibil. Astfel, veți rămâne cu noi pe tot parcursul lunilor mai întunecoase, până la sfârșitul anului nostru, pe 31 martie.

Dillon își privi bocancii ca să ascundă valul de dor de casă și de groază care îl năpădisese. Cum avea să supraviețuiască cinci luni cu adunătura asta de vampiri ostili?

— Acum, aș zice că i-am tulburat pe săteni suficient pentru noaptea asta. Vă rog să vă luați rămas-bun de la părinți și să ne pregătim de plecare cât mai repede cu putință. Unii studenți au sosit deja și așteaptă să vă cunoască.

În timp ce toți își luară bagajele și se despărțiră de părinții lor, Dillon îl privi pe tatăl lui Bram trăgându-l pe Madame Dupledge deoparte și purtând o discuție aprinsă cu ea. După ce ea îl concedie elegant pentru a discuta cu un alt părinte, chipul lui se cătrăni de furie și se duse imediat să stea de vorbă cu Bram. Amândoi îi adresară lui Dillon o căutătură ostilă. Băiatul privi numaidecât în altă parte, dar fu destul de sigur că înțelesese mesajul. Sumbrul și tulburătorul Bram și tatăl său nu erau fericiți că venise la VAMPS.

Ca să nu se mai gândească la asta, urmări felul detașat în care ceilalți își luau la revedere de la părinți. Nici urmă de tensiunea emoțională dintre el și tatăl lui. Părinții lui Sade păreau mai degrabă să dea indicații decât să-și îmbrățișeze fiica înainte de plecare, iar el o privi cum stătea cu frumosul ei cap plecat asemenea unei delicate orhidee.

În timp ce superautomobilele și SUV-urile luxoase începură să plece, domnul Hunt urlă instrucțiunile.